

Arrest

nr. 145 099 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Turks van origine, geboren te Sabzevar en afkomstig uit Teheran. U beschikt over de Iraanse nationaliteit. U studeerde in Teheran. Na uw middelbare studies begon u aan een masteropleiding business administration. U huwde op X (X) met uw nicht S. F. (...). Ongeveer drie jaar lang hebt u gewerkt in het archief van het bedrijf 'F. (...)' dat behoorde tot het Ministerie van Energie. Tijdens uw werk startte u op 27/10/1385 (17 januari 2007) met een eigen distributiebedrijfje 'P. G. S. K. (...)'. U runde dit bedrijfje samen met uw echtgenote en een medewerker J. E. (...). Uw baas bij het Ministerie van Energie, M. M. (...), was een neef van de presidentskandidaat mir Hossein Mousavi. Samen met uw baas en enkele collega's, Mi. (...) en Me. (...), schreef u sinds 1387 (2008-2009) teksten

waarin jullie kritiek uitten op het economisch beleid van het regime. Jullie schreven over de toenemende inflatie, onstabiele markt en onterecht toegekende subsidies. U postte ook op de website van Khamenei kritiek op het beleid. Bovendien kaderde jullie kritiek ook in een politiek verhaal. Als Turk van origine vond u dat een grote bijdrage aan de Iraanse economie wordt geleverd door de Turken maar dat zij hiervoor niet worden beloond. Uw baas had connecties met Turkse politieke partijen die ijveren voor een afsplitsing van Turkse provincies. Jullie drukten en verspreidden jullie teksten in de stad. Uw collega Mi. (...) werd tussen de 3de en de 4de maand van 1388 (mei/juni/juli 2009) (na de presidentsverkiezingen) gearresteerd. Uw baas kreeg huisarrest en werd ontslagen uit zijn functie. U vermoedt dat Me. (...) ook werd gearresteerd. U werd voor het eerst gearresteerd door de bassidj (mobilisatie van verdrukten) tijdens een betoging op 25/03/1388 (15 juni 2009). U werd gedurende één nacht samen met vele andere arrestanten vastgehouden en u kwam vrij na het ondertekenen van een geloftebrief. De tweede keer werd u van thuis uit gearresteerd net voor de herdenkingsdag van 18 Tir (18/04/1388 – 9 juli 2009). U werd ondervraagd over de plannen die de aanhangers van de groene revolutie hadden op deze herdenkingsdag. U hield vol dat u niet behoorde tot de organisatie van de groene beweging. U werd in deze periode van het jaar 1388 (2009) 144 dagen vastgehouden. Er werd u gevraagd van wie u informatie kreeg en wat de plannen van uw baas M. (...) waren. U denkt dat Mi. (...) of Me. (...) uw naam heeft doorgegeven waardoor u meermaals werd gearresteerd. U vermoedt dat ze u vergeten waren en dat u daarom lange tijd opgesloten bleef. In de 10de maand van 1388 (december 2009 – januari 2010) werd u opnieuw gearresteerd voor ongeveer 10 à 11 dagen. Ook uw bedrijf werd meermaals doorzocht door de autoriteiten. U weet niet waarnaar ze precies op zoek waren. In de tweede maand van 1389 (april/mei 2010) werd u opnieuw gearresteerd en aangehouden gedurende ongeveer 20 dagen. Toen werd ook uw toenmalige echtgenote enkele dagen gearresteerd. Uw echtgenote werd tijdens haar opsluiting aangerand. Behoudens uw eerste arrestatie door de bassidj, vermoedt u dat u telkens werd aangehouden door het Ettelaat (Ministerie van informatie) en in gebouwen van het Ettelaat werd opgesloten. U kwam telkens vrij aan de hand van een geloftebrief. U diende te beloven dat u niet meer actief zou zijn, niet meer voor opruiing zou zorgen, geen contact meer zou hebben met het bedrijf waarvoor u werkte en dat u ook geen contacten meer zou onderhouden met uw vroegere baas M. (...). Uw vijfde arrestatie vond plaats in de 6de maand van 1389 (augustus/september 2010). U vermoedt dat ze ook nu u vergeten waren. U werd in de 11de maand van 1389 (januari/februari 2011) naar een militair ziekenhuis gebracht om een operatie te ondergaan. U had een infectie opgelopen en werd geopereerd aan een cyste. U bleef vier à vijf dagen in het ziekenhuis. In de derde maand van 1390 (mei/juni 2011) werd u terug naar het ziekenhuis gebracht omdat de dokter uw wonde en hechtingen diende na te kijken. Toen had uw toenmalige echtgenote uw ontsnapping uit het ziekenhuis geregeld via een kennis van haar familie, mevrouw C. (...), die als poetsvrouw in het ziekenhuis werkte. U verliet het ziekenhuis per wagen met uw toenmalige echtgenote S. (...), J. (...) en de soldaat die u bewaakte van wie u denkt dat hij werd omgekocht. De soldaat werd afgezet en S. (...) reed slechts een eindje mee. U kreeg kledij, uw laptop en andere spullen en werd door J. (...) tot in het zuiden van Iran gebracht. Van daar vertrok u met een bootje op illegale wijze naar Dubai. U woonde gedurende een jaar in Dubai en dreef er nog handel in functie van uw bedrijfje in Iran. In Iran zorgde J. (...) voor alle regelingen in verband met uw bedrijfje aangezien u hem net voor uw vertrek een volmacht had verleend om bankzaken en administratie te regelen. Hij regelde via omkoping dat u niet persoonlijk aanwezig diende te zijn om een handelsidentiteitskaart te verkrijgen. Als gevolg van uw ontsnapping werden uw toenmalige echtgenote en uw vader nog ondervraagd over u. In Dubai leerde u een Belgische vrouw met Iraanse roots, E. S. (...) (O.V. (...)) kennen. Zij bracht u op het idee om naar België te reizen en er asiel aan te vragen. U reisde terug per boot van Dubai naar Iran. Daar werd u opnieuw door J. (...) opgehaald. U reisde per wagen naar de Iraans-Turkse grens dichtbij de stad Maku waar u zich verschanste in een autobus en werd doorgelaten door een omgekochte douanier. Vanaf Istanbul trok u in een vrachtwagen naar België waar u asiel aanvraagde op 24 juli 2012. Via de contacten met uw moeder werd u geïnformeerd over het feit dat uw appartement in Sabzevar in beslag werd genomen door schuldeisers. In België had u een relatie met E. (...). Zij ging naar Iran en heeft uw documenten voor u meegebracht naar België. U kreeg uiteindelijk ruzie met E. (...) omdat u te weten kwam dat ze getrouwd was. U had schrik voor haar echtgenoot van Arabisch origine, S. M. K. (...) (O.V. (...)). In Iran heeft de familie van de echtgenoot van E. (...) klacht tegen u ingediend voor overspel. Als gevolg van uw problemen met E. (...) ondernam u een poging tot zelfmoord. Ondertussen bent u ook gescheiden van uw toenmalige echtgenote, S. F. (...). U denkt dat de familie van S. (...) een klacht heeft ingediend tegen u. U vreest hen omdat u hun eer zou geschonden hebben aangezien u uw toenmalige echtgenote had achtergelaten in Iran. Uiteindelijk bent u in België religieus gehuwd met M. N. (...) (O.V. (...)), een Belgische met Iraanse roots.

Ter staving van uw identiteit en asielerelaas legde u volgende documenten neer: uw originele shenasnameh (Iraans geboorteboekje) dewelke u door iemand in Iran liet aanpassen na uw scheiding; uw originele kart-e melli (nationale kaart); uw originele afzwaaikaart; een originele kaart in verband met

uw ziekteverzekering in Iran; kopieën van de shenasnameh en de kart-e melli van uw ex-echtgenote; uw originele handelsidentiteitskaart afgegeven door het Ministerie van Industrie, Mijnen en Handel aangevraagd op 2 mei 2012 door u als managing director van het bedrijf P. G. S. K. (...) en afgegeven op 20 juni 2012; verscheidene documenten die verband houden met uw bedrijf P. G. S. K. (...), onder meer de statuten van uw bedrijf en een proces verbaal in verband met de verandering van hoofdzetel van uw bedrijf; een origineel attest van uw religieus huwelijk met M. N. (...); een originele scheidingsakte van 18/09/1392 (9 december 2013) waaruit blijkt dat u bent gescheiden op 18/09/1391 (8 december 2012); een originele overlijdensakte van uw vader waaruit blijkt dat hij op natuurlijke wijze overleed en aan een hartziekte leed; een kopie van een arbeidsvolmacht opgemaakt bij een notaris op 29/04/1390 (20/07/2011) waaruit blijkt dat u een volmacht geeft aan S. J. E. (...) voor het verrichten van administratie i.v.m. overheidsdiensten en bankzaken; uw werkbadge bij het bedrijf 'T. (...)' dat tot het bedrijf 'F. (...)' behoort; en verscheidene Belgische medische attesten en documenten van uw opvangcentrum waaruit blijkt dat u in het ziekenhuis werd opgenomen na een zelfmoordpoging in november 2012 die u ondernam naar aanleiding van relatieproblemen en waaruit tevens blijkt dat u verder werd opgevolgd en geadviseerd werd om psychologische bijstand te verkrijgen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid sterk wordt aangetast aangezien u met betrekking tot uw Iraans paspoort tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nooit een paspoort hebt gehad (Verklaring DVZ, vraag 21). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u wel een paspoort hebt. Twee à drie jaar geleden heeft u uw laatste paspoort aangevraagd en u voegde toe dat een paspoort vijf jaar geldig is. U verklaarde bovendien dat uw meest recent aangevraagd paspoort zich bevindt bij uw moeder in Iran. Er werd u toen expliciet gewezen op het belang van het voorleggen van dit paspoort en u werd gevraagd uw origineel paspoort voor te leggen. U stelde dat dit geen probleem was (CGVS I, p. 11-12). Wanneer u echter tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met het feit dat u nog steeds uw paspoort niet had overgemaakt terwijl u had gezegd dat uw paspoort bij uw moeder lag, ontkende u plots dat u eerder had gezegd dat uw paspoort zich bevond bij uw moeder. U stelde dat u dacht dat uw moeder uw paspoort kon vinden omdat uw ex-echtgenote destijds al uw spullen naar uw moeder had gestuurd maar dat zij uiteindelijk uw paspoort niet heeft gevonden (CGVS II, p. 2-3). Gelet op uw expliciete verklaringen afgelegd tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal volstaat deze uitleg niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. De opeenstapeling van tegenstrijdige verklaringen doet dan ook vermoeden dat u uw Iraans paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, omdat hierin mogelijks informatie (in- en uitreisstempels, visa) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen.

Uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Dubai doen verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u alvorens naar België uit te wijken een tiental maanden illegaal in Dubai verbleef waar u handel bleef drijven in functie van uw eigen bedrijfje in Iran (CGVS I, p. 24, CGVS III, p. 4-5, p. 8)). Dat u zo lang wacht om op zoek te gaan naar internationale bescherming is moeilijk in overeenstemming te brengen met een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of met een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en noopt er bijgevolg toe de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen sterk te relativeren. Uw bewering eerder niet geweten te hebben wat asiel is overtuigt niet (CGVS III, p.4). Niet enkel bent u immers een universiteitsstudent die een eigen handelsbedrijf leidde waarvoor hij meermaals illegaal reisde (CGVS I, p.7, p.12 en CGVS II, p.12), u kent ook genoeg mensen die illegale reizen zoals de uwe van Dubai naar België regelen (CGVS III, p.16). De ernst en geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ten aanzien van Iran wordt verder ondermijnd door uw bewering na uw verblijf in Dubai net via Iran naar België te reizen (CGVS II, p. 16-17).

Wat betreft uw beweerde vrees voor de Iraanse autoriteiten als gevolg van uw kritiek op het beleid van de Iraanse overheid moet worden gewezen op verschillende incoherente en opmerkelijke elementen in uw asielrelaas waardoor geen enkel geloof kan gehecht worden aan de beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten als gevolg van uw politieke activiteiten. Vooreerst kunnen enkele uiterst bevreemdende elementen worden opgemerkt die verband houden met de door u neergelegde handelsidentiteitskaart. Hoewel u verklaarde verschillende keren te zijn gearresteerd door Iraanse autoriteiten en uiteindelijk tijdens uw detentie te zijn ontsnapt en Iran te zijn ontvlucht in de derde maand van 1390 (mei/juni 2011), blijkt uit de door u neergelegde handelsidentiteitskaart dat dit document werd aangevraagd door u in de hoedanigheid van manager van uw bedrijf op 2 mei 2012. Geconfronteerd met dit document uitgereikt op 20 juni 2012, antwoordde u dat J. (...) u op de hoogte had gebracht van

het feit dat men aan de hand van een handelsidentiteitskaart goedkoper via de nationale bank valuta's kon krijgen. Volgens uw verklaringen heeft J. (...) dit document verkregen aan de hand van een volmacht. Aangezien u aanwezig diende te zijn en u ook enkele lessen diende te volgen alvorens dit document te kunnen verkrijgen, heeft J. (...) volgens u nog personen omgekocht om dit document ondanks uw afwezigheid te kunnen verkrijgen. Het is ten eerste opmerkelijk dat de Iraanse autoriteiten een dergelijk document – waarover u zelf de vergelijking met een paspoort maakte - op basis van een volmacht zouden verschaffen. Tevens is het weinig aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten een document op naam van een voortvluchtige zouden verschaffen. De omkoping die gebeurde in het verkrijgen van dit document wijzigt deze vaststelling niet. Immers, de betrokken ambtenaren werden enkel omgekocht omdat u zich niet persoonlijk aanmeldde en omdat u de vereiste lessen niet volgde. Bovendien staat uw handtekening op de pagina waarop uw gegevens en de datum van registratie van uw aanvraag vermeld staan. Dat u dit document volgens uw verklaringen niet eigenhandig zou hebben aangevraagd, is gezien uw handtekening dus uiterst bevreemdend. Uw verdere verklaringen zijn evenmin overtuigend. Zo is het bijzonder merkwaardig dat u een dergelijk document zou willen bekomen bij uw autoriteiten terwijl u voor uw eigen autoriteiten zelf op de vlucht was. Gevraagd waarom u per se de handelsidentiteitskaart wilde bekomen gezien u op de vlucht was in Dubai, antwoordde u dat u uw handelspraktijken wilde verderzetten. Eens u uw handelsidentiteitskaart had, werd u evenwel geweigerd om op basis van uw handelsidentiteitskaart spullen in te voeren. De door de wet belofte valuta's kreeg niet. U heeft hier vervolgens via internet klacht ingediend vanuit Dubai. Indien u daadwerkelijk vreest voor uw eigen autoriteiten en voor hen op de vlucht was, is het weinig logisch dat u zich uitgerekend nog bij hen zou beklagen. Het is weinig overtuigend dat u zich als voortvluchtige zou bezighouden met het indienen van een klacht tegen uw autoriteiten omdat uw handel op basis van uw handelsidentiteitskaart u werd geweigerd. U zou hierover nog een antwoord hebben gekregen van het Ministerie van Economie, een antwoord dat u evenwel niet overmaakte aan het Commissariaat-generaal (CGVS III, p. 7-8 en p. 18). In dit verband is het ook opmerkelijk dat u beweerde dat J. (...) uw bedrijf tijdens al uw arrestaties draaiende hield aan de hand van een volmacht (CGVS III, p.3). De volmacht die u na uw derde gehoor op het Commissariaat-generaal neerlegde dateert immers pas van na uw laatste arrestatie en werd, meer precies, door een notaris opgemaakt op 29/04/1390 (20 juli 2011).

Daarnaast gaf u weinig eensluidende verklaringen over uw vlucht uit het militair ziekenhuis. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw toenmalige echtgenote geld had gegeven aan de soldaat die de deur bewaakte om een oogje toe te knijpen. U legde uit dat het een arme man was die geld nodig had en gevraagd naar hoeveel geld hij kreeg van uw echtgenote dacht u dat hem 40 miljoen tuman werd toegeschoven. Gevraagd hoe u uit het ziekenhuis wegliep stelde u dat u als gevolg van de omkoping u zo uw kledij kon aandoen en nadien naar beneden bent gegaan. De omgekochte man ging ook naar beneden en vervolgens was hij weg. J. (...) wachtte u op met de wagen en bracht u naar het zuiden van Iran (CGVS I, p. 23). Toen u tijdens uw derde gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd om over uw vlucht uit het ziekenhuis te vertellen gaf u hieromtrent evenwel een andere beschrijving. Zo vertelde u dat u de dokter die de hechtingen uithaalde aan u gebood om mee te gaan met mevrouw C. (...) (een kennis van uw toenmalige echtgenote). Toen u naar beneden ging met deze mevrouw zag u een soldaat die in de auto zat. U voegde toe dat u denkt dat hij werd omgekocht. Vervolgens verlieten u, J. (...), de soldaat en uw toenmalige echtgenote S. (...) per wagen de parking van het ziekenhuis. Eerst zetten jullie de soldaat af en vervolgens stapte S. (...) uit. Nadien werd u door J. (...) naar het zuiden van Iran gebracht. U bent niet meer naar huis gegaan (CGVS III, p. 11-12). Dit laatste strookt dan weer niet met uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken waar u verklaarde na uw vlucht uit het ziekenhuis eerst nog naar huis te zijn geweest en vervolgens nog diezelfde dag naar Bandarabbas in het zuiden van Iran te zijn vertrokken. Hiermee geconfronteerd, ontkende u te hebben gezegd dat u eerst nog naar huis ging omdat dit niet logisch zou zijn (Vragenlijst CGVS op DVZ, vraag 5). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen kan echter geenszins dergelijke tegenstrijdigheid verantwoorden.

Aangezien u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen omtrent de concrete omstandigheden van uw directe vlucht uit Iran en rekening houdend met de voorgaande vaststellingen omtrent uw Iraans paspoort dat u niet voorlegt en uw handelsidentiteitskaart, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten als gevolg van uw politieke activiteiten.

Daarnaast zijn er ook voldoende redenen om geen geloof te kunnen hechten aan uw beweerde politieke activiteiten. Niet enkel legt u geen enkel begin van bewijs neer van uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten, ook van uw beweerde politieke activiteiten legde u geen enkel begin van bewijs voor. Gevraagd of u bewijzen kon neerleggen van de informatie die u samen met uw collega's verspreidde, stelde u louter dat er documentatie op de laptop die u meegenomen had naar België stond en er ook documenten in uw laptoptas zaten, maar dat uw laptop werd gestolen in het opvangcentrum te Pétillon en het centrum u van deze diefstal geen attest wilde opmaken (CGVS I, p. 11 en p. 25). Verder

legde u ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de arrestatie van Me. (...), een collega met wie u samen politiek actief was. U stelde in eerste instantie dat Me. (...) werd gearresteerd (CGVS I, p. 14). Later wijzigde u uw verklaringen evenwel door te zeggen dat Me. (...) niet werd gearresteerd omdat hij vluchtte nadat hij te weten was gekomen dat zijn andere collega's werden gearresteerd. Me. (...) belde uw toenmalige echtgenote en vroeg aan u te laten weten dat hij is gevlucht naar Sri Lanka (CGVS I, p. 17). Tijdens uw tweede gehoor legde u hieromtrent bijzonder onduidelijke verklaringen af. Gevraagd wat er met Me. (...) was gebeurd, of hij ooit werd aangehouden, verklaarde u eerst dat niet te weten. U wist wel dat hij gevlucht was. Meteen nadien stelde u dat hij wel aangehouden was, maar dit niet zeker niet weten. Tot slot stelde u zeker te weten dat hij werd gearresteerd. U zou dit te weten gekomen zijn na een telefonisch contact. U wist echter niet zeker tussen wie dit telefonisch contact had plaatsgevonden: waarschijnlijk tussen uw toenmalige echtgenote en de familie van Me. (...) (CGVS II, p. 9).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde arrestaties en uw beweerde politieke activiteiten tegen het Iraans regime.

Verder stelde u bij een terugkeer naar Iran te vrezen voor uw ex-schoonfamilie, waarover u zegt dat ze u zullen vermoorden aangezien u hun eer hebt geschonden door uw toenmalige echtgenote achter te laten in Iran. Vooreerst kunnen wat betreft uw contacten met uw toenmalige echtgenote na uw vlucht uit Iran en jullie echtscheiding enkele tegenstrijdige en zeer opmerkelijke verklaringen worden vastgesteld. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u vanuit Dubai om de twee à drie nachten via de telefoon van uw schoonmoeder contact te hebben met uw toenmalige echtgenote. Volgens uw verklaringen had u sinds u in België verblijft geen contact meer met haar omdat de telefoon werd afgeluisterd, ze reeds werd meegenomen ter ondervraging en u trouwens ook geen relatie meer met haar wilde (CGVS, p.6). Tijdens uw derde gehoor stelde u, toen u gevraagd werd of u in Dubai contact had met uw echtgenote, evenwel dat u in Dubai alleen contact had met J. (...) en uw moeder en het contact met S. (...) had verbroken omdat ze zeker niet zou lastiggevallen worden. U zou haar misschien één keer onrechtstreeks gecontacteerd hebben. Geconfronteerd met uw vorige verklaringen kwam u niet verder dan het louter herhalen van uw laatste verklaringen (CGVS III, p. 13-14). Waar u bij uw eerste gehoor stelde u verder dat S. (...) ook nooit naar België wilde komen (CGVS I, p. 6), beweerde u bij uw laatste gehoor echter dat S. (...) wel naar België wilde komen (CGVS III, p.6). U vermeldde tijdens uw eerste gehoor dat indien het gehoor op het Commissariaat-generaal vroeger had plaatsgevonden en u E. (...) niet had leren kennen, u misschien alsnog wel uw toenmalige echtgenote had kunnen laten overkomen en niet gescheiden zou zijn (CGVS I, p. 24 en p. 26). Gevraagd of u haar hebt voorgesteld om te scheiden, stelde u dat u haar en J. (...) een volmacht hebt gegeven om te scheiden (CGVS I, p. 6-7). U voegde tot slot toe dat aangezien uw echtgenote als gevolg van uw vlucht door de Iraanse autoriteiten werd ondervraagd, u haar hebt gezegd te zullen scheiden opdat ze van dergelijke problemen verlost zou zijn (CGVS I, p.24). U hebt dus tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment problemen aangehaald die verband houden met uw scheiding. Het is bijgevolg opmerkelijk dat u tijdens uw tweede gehoor plotseling verklaarde dat jullie scheiding uiteindelijk volledig werd opgedrongen door haar vader. U vermeldde hierbij dat haar neven naar uw dorp kwamen en hebben gedreigd dat indien u nog zou bellen er bloed zou vloeien omdat u de eer van de familie niet gerespecteerd had (CGVS II, p. 6). In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw ex-schoonfamilie. Bovendien is uw verklaring dat u er zeker van bent dat uw exschoonfamilie tegen u een aanklacht heeft ingediend een blote bewering aangezien u dit niet hebt gestaafd aan de hand van enig begin van bewijs. Gelet op bovenstaande kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat u een problematische scheiding achter de rug hebt. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u bij een terugkeer naar Iran concrete problemen zou kennen met uw ex-schoonfamilie. Bovendien stelde u dat uw ex-echtgenote opnieuw is gehuwd (CGVS III, p. 3 en p. 5).

Wat betreft uw vrees voor de echtgenoot van E. (...) en haar familie in Iran, dient te worden opgemerkt dat u deze vrees geenszins aannemelijk hebt gemaakt. Uw problemen met E. (...) situeren zich in België. Sinds u ontdekte dat ze getrouwd was en haar echtgenoot te weten kwam dat ze met u een relatie had, vreest u te worden vermoord door hem (CGVS I, p. 9-10). Gevraagd welke concrete vrees u hebt bij een terugkeer naar Iran gezien haar echtgenoot in België woont, antwoordde u dat de Iraanse wet geen overspel duld en haalde u eveneens aan de straf tot steniging te vrezen. Volgens uw verklaring heeft de familie van E.'s (...) echtgenoot klacht tegen u neergelegd. Als gevolg van deze klacht zou een meldingsbrief van de politie voor u zijn afgeleverd die door uw broer in ontvangst werd genomen (CGVS II, p. 18-19). Uw vrees voor haar familie zijn echter louter blote beweringen en worden op geen enkele manier gesteund door objectieve informatie aangezien u, niettegenstaande u vanuit België nog contact heeft met oa uw moeder (CGVS I, p.4), nooit een begin van bewijs hebt aangedragen van de klacht die tegen u werd neergelegd (bv de meldingsbrief). Uit informatie waarover

het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd blijkt, dat de bewijslast inzake overspel bijzonder zwaar is. Deze bewijslast stelt dat de betrokken persoon in kwestie zelf viermaal dient te bekennen voor een rechter, of dat er ofwel vier mannelijke rechtschappen getuigen ofwel drie mannelijke en twee vrouwelijke rechtschappen getuigen moeten zijn die de feiten met hun eigen ogen hebben waargenomen. In geval van het laatste dienen de getuigenissen daarenboven gelijklopend te zijn en moeten ze op hetzelfde ogenblik worden afgenomen. Deze bewijslast wordt in de praktijk rigoureus toegepast en iemand die valse verklaringen aflegt in verband met overspel riskeert zelf zware vervolging. Daarnaast bepaalt de Iraanse wetgeving dat de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis en inzicht eveneens een uitspraak kan doen. In de praktijk blijkt echter dat veroordelingen op basis van dit artikel in het algemeen zeer zelden voorkomen en dat de rechter zijn oordeel op voldoende bewijs moet baseren en hij de bron van zijn kennis zeer nadrukkelijk naderbij moet specificeren. Bovendien zal in zaken waarin de doodstraf uitgesproken wordt steeds het Iraanse Hooggerechtshof gehoord worden, onafgezien of er beroep werd aangetekend of niet. Dit Hooggerechtshof legt de lat zeer hoog voor wat betreft de wijsheid van de rechter. De meeste uitspraken tot de doodstraf overleven dan ook niet in cassatie. Uit niets in uw dossier blijkt dat in uw geval aan voornoemde voorwaarden inzake de voor overspel vereiste bewijslast zou zijn voldaan (CGVS III, p.16).

Tot slot haalde u aan dat u ook schuldeisers hebt in Iran (CGVS II, p. 23). Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen met schuldeisers niet verder gingen dan het feit dat uw appartement door uw schuldeisers aan de hand van een bevel van de rechtbank in beslag werd genomen, de inboedel werd verkocht en de borg van het appartement werd ingetrokken (CGVS III, p. 5). Dergelijke problemen zijn louter van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard, dewelke dus niet op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt Iran verlaten te hebben – of er niet meer naar te kunnen terugkeren – uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen geenszins wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw vorig huwelijk en echtscheiding en uw recent religieus huwelijk worden in deze beslissing niet betwist. De documenten die verband houden met uw bedrijf, uw handelsidentiteitskaart en de arbeidsvolmacht aan S. J. E. (...) bevestigen louter en alleen dat u een bedrijf hebt opgericht en een arbeidsvolmacht gaf, hetgeen evenmin wordt betwist maar geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen. De overlijdensakte van uw vader bevestigt louter en alleen zijn dood, niks meer en niks minder, en kan dus geenszins worden beschouwd als een bewijsstuk voor uw verklaring dat uw vader overleed ten gevolge van de ondervragingen door de Iraanse autoriteiten (CGVS I, p. 24). Uw medische problemen worden in deze beslissing evenmin in vraag gesteld, maar kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen aangezien in deze documenten meermaals expliciet vermeld staat dat uw psychische problematiek veroorzaakt werd door relationele problemen. U gaf ook zelf aan dat de problemen met E. (...) in België aan de basis lagen van uw zelfmoordpoging (CGVS II, p. 17). Nergens in de door u neergelegde documenten wordt overigens een verband gelegd tussen uw medische situatie en de door u aangehaalde problemen op het Commissariaat-generaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij sterk wordt aangetast aangezien zij met betrekking tot haar Iraans paspoort tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, en meer bepaald betreffende de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaard heeft dat haar meest recent aangevraagd paspoort zich bevindt bij haar moeder in Iran, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor ontkent eerder te hebben gezegd dat haar paspoort zich bevond bij haar moeder en dat zij evenwel dacht dat haar moeder haar paspoort kon vinden omdat haar ex-echtgenote destijds al de spullen van verzoekende partij naar haar moeder had gestuurd maar dat haar moeder uiteindelijk haar paspoort niet heeft gevonden, oppert verzoekende partij dat zij tijdens haar tweede gehoor geenszins ontkend heeft dat zij in haar eerste gehoor gezegd zou hebben dat haar paspoort zich bevond bij haar moeder. Zij verklaart louter dat zij ten tijde van haar eerste gehoor nog dacht dat haar paspoort zich bevond bij haar moeder, evenwel bleek dit achteraf niet zo te zijn. Het gegeven dat verzoekende partij zich vergist heeft over waar haar paspoort zich bevindt, kan op zich niet als een tegenstrijdige verklaring worden beschouwd.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal wel degelijk ontkende eerder te hebben gezegd dat haar paspoort zich bevond bij haar moeder: *"Ik heb niet gezegd dat het bij mijn moeder ligt, het kan zijn dat mijn moeder mijn paspoort kan vinden. Toen we uit mekaar gingen, heeft mijn ex-vrouw mijn persoonlijke spullen naar mijn moeder gestuurd, ik dacht dat mijn moeder dat wel kon vinden, maar niet dus. (...)"* (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 06/02/2014, p. 3). Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekende partij evenwel uitdrukkelijk dat haar meest recent aangevraagd paspoort zich bevindt bij haar moeder in Iran en dat het voorleggen van haar origineel paspoort geen probleem was (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS d.d. 09/12/2013, p. 12). De *post-factum* verklaring dat zij zich hieromtrent vergist heeft, kan geenszins overtuigen, gezien verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor de door haar gegeven verklaringen tijdens haar eerste gehoor trachtte te ontkennen en voorhield dat zij verklaard had louter te hebben gedacht dat haar moeder haar paspoort kon vinden, terwijl zij tijdens haar eerste gehoor duidelijk stelde dat haar meest recent aangevraagd paspoort zich bevindt bij haar moeder in Iran, zonder hieromtrent enige twijfel te uiten. Daarenboven werd door verwerende partij tevens vastgesteld dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij nooit een paspoort heeft gehad, terwijl zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij wel een paspoort heeft. Deze tegenstrijdigheid wordt met bovenstaand verweer op generlei wijze weerlegd of verklaard, waardoor deze onverminderd overeind blijft. De tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar paspoort ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij en doen vermoeden dat verzoekende partij haar Iraans paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat hierin mogelijks informatie (in- en uitreisstempels, visa) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met haar verklaringen.

2.2.4.1. Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij alvorens naar België uit te wijken een tiental maanden illegaal in Dubai verbleef waar zij handel bleef drijven in functie van haar eigen bedrijfje in Iran en dat het feit dat verzoekende partij zo lang wacht om op zoek te gaan naar internationale bescherming moeilijk in overeenstemming te brengen is met een vrees voor vervolging in

vluchtelingenrechtelijke zin of met een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en er bijgevolg toe noopt de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen problemen van verzoekende partij sterk te relativeren, stelt verzoekende partij dat zij in Dubai voorlopig veilig was van vervolging door de Iraanse autoriteiten. Gezien in Dubai geen asiel wordt gegeven aan Iraniërs en verzoekende partij daar derhalve geen toekomst had, wenste verzoekende partij in een ander land definitieve bescherming te zoeken. Toen zij op de hoogte werd gebracht van de mogelijkheid tot asiel in België, bracht zij alles in gereedheid om een reis naar België te ondernemen.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij maar liefst een tiental maanden illegaal in Dubai verbleef waar zij handel bleef drijven in functie van haar eigen bedrijfje in Iran. De uitleg van verzoekende partij dat zij in Dubai voorlopig veilig was van vervolging door de Iraanse autoriteiten, volstaat niet om te verklaren waarom zij niet eerder op zoek gegaan is naar internationale bescherming. Dit geldt des te meer daar verzoekende partij aangeeft genoeg mensen te kennen die illegale reizen van Dubai naar België regelen (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 06/02/2014, p. 16). Dat verzoekende partij zo lang wacht om op zoek te gaan naar internationale bescherming hypothekeert de geloofwaardigheid van de door haar beweerde nood aan internationale bescherming.

2.2.5.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde uiterst bevreemdende elementen aangaande de door verzoekende partij neergelegde handelsidentiteitskaart, bemerkt verzoekende partij dat in het *“Algemeen Ambtsbericht IRAN d.d. 27.08.2012”*, dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 6) bevestigd wordt dat omkoping wel degelijk voorkomt in Iran en vaak niet bestraft wordt, waardoor overheidsfunctionarissen vrij spel hebben. Ook het feit dat de handelsidentiteitskaart zomaar op volmacht verkregen kon worden, kadert in de problematiek van omkoping in Iran. Daar overheidsfunctionarissen niet moeten vrezen voor vervolging, houdt niets hen tegen om bepaalde documenten af te leveren mits het geven van steekpenningen. Waar verwerende partij het overigens weinig overtuigend acht dat verzoekende partij zich als voortvluchtige zou beklagen bij de Iraanse autoriteiten omdat haar handel werd geweigerd, benadrukt verzoekende partij dat de inkomsten uit haar bedrijfje voor haar de enige bron van inkomsten waren. Indien de handel op basis van haar handelsidentiteitskaart werd geweigerd, zou zij geen inkomsten meer hebben. Verzoekende partij was dan ook genoodzaakt om deze weigering te betwisten, ook al was dit gericht tegen de Iraanse autoriteiten. Bovendien bevond verzoekende partij zich in Dubai en gezien het onwaarschijnlijk is dat Dubai verzoekende partij zou uitleveren aan Iran, riskeerde verzoekende partij weinig.

2.2.5.2. De Raad bemerkt vooreerst dat door verwerende partij werd gemotiveerd dat de omkoping die gebeurde in het verkrijgen van de handelsidentiteitskaart de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat de Iraanse autoriteiten een document op naam van een voortvluchtige zouden verschaffen niet wijzigt daar de betrokken ambtenaren enkel werden omgekocht omdat verzoekende partij zich niet persoonlijk aanmeldde en omdat zij de vereiste lessen niet volgde. Door louter te verwijzen naar een rapport waaruit het bestaan van corruptie in Iran blijkt (bijlage 6), weerlegt verzoekende partij deze motivering op generlei wijze, daar door verwerende partij geenszins het bestaan van corruptie in Iran ontkend wordt.

Verder bemerkt de Raad dat door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de handtekening van verzoekende partij op de pagina staat waarop haar gegevens en de datum van registratie van haar aanvraag vermeld staan, waardoor haar verklaring dat zij dit document niet eigenhandig zou hebben aangevraagd uiterst bevreemdend is. Verzoekende partij onderneemt geen enkele poging teneinde deze vaststelling te weerleggen of te verklaren, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

Voorts stelt de Raad vast dat verwerende partij het weinig overtuigend acht dat verzoekende partij zich als voortvluchtige zou bezighouden met het indienen van een klacht tegen haar autoriteiten omdat haar handel op basis van haar handelsidentiteitskaart haar werd geweigerd. Waar verzoekende partij desbetreffend stelt dat zij genoodzaakt was om dit te betwisten, ook al was haar klacht gericht tegen de Iraanse autoriteiten, daar zij anders geen inkomsten meer zou hebben, meent de Raad evenwel dat het geenszins verenigbaar is met de door verzoekende partij voorgehouden vrees en haar beweerde vlucht voor de Iraanse autoriteiten dat zij, wanneer haar handel op basis van haar handelsidentiteitskaart haar werd geweigerd, zich uitgerekend bij de Iraanse autoriteiten nog zou beklagen. De loutere uitleg dat zij geen inkomsten meer zou hebben kan, gelet op haar beweerde hoedanigheid als voortvluchtige, niet overtuigen.

2.2.6.1. Voorts voert verzoekende partij aan dat haar identiteit, haar vorige huwelijk en echtscheiding, haar recent religieus huwelijk, haar documenten die verband houden met haar bedrijf, haar handelsidentiteitskaart, haar arbeidsvolmacht en haar medische problemen niet door verwerende partij betwist worden. Verzoekende partij acht het dan ook niet correct dat men zich focust op enkele kleine onverenigbaarheden terwijl geen belang gehecht wordt aan de overeenstemmende verklaringen en bijhorende documenten.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat door verwerende partij omtrent de door verzoekende partij aangebrachte documenten terecht het volgende werd gemotiveerd: *“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen geenszins wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw vorig huwelijk en echtscheiding en uw recent religieus huwelijk worden in deze beslissing niet betwist. De documenten die verband houden met uw bedrijf, uw handelsidentiteitskaart en de arbeidsvolmacht aan S. J. E. (...) bevestigen louter en alleen dat u een bedrijf hebt opgericht en een arbeidsvolmacht gaf, hetgeen evenmin wordt betwist maar geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen. De overlijdensakte van uw vader bevestigt louter en alleen zijn dood, niks meer en niks minder, en kan dus geenszins worden beschouwd als een bewijsstuk voor uw verklaring dat uw vader overleed ten gevolge van de ondervragingen door de Iraanse autoriteiten (CGVS I, p. 24). Uw medische problemen worden in deze beslissing evenmin in vraag gesteld, maar kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen aangezien in deze documenten meermaals expliciet vermeld staat dat uw psychische problematiek veroorzaakt werd door relationele problemen. U gaf ook zelf aan dat de problemen met E. (...) in België aan de basis lagen van uw zelfmoordpoging (CGVS II, p. 17). Nergens in de door u neergelegde documenten wordt overigens een verband gelegd tussen uw medische situatie en de door u aangehaalde problemen op het Commissariaat-generaal.”* De Raad wijst verzoekende partij er tevens op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Waar verzoekende partij overigens stelt dat het niet correct is dat men zich focust op enkele kleine onverenigbaarheden terwijl geen belang gehecht wordt aan de overeenstemmende verklaringen en bijhorende documenten, onderstreept de Raad, in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, dat door verwerende partij vele incoherenties, tegenstrijdigheden en opmerkelijke elementen in de verklaringen van verzoekende partij werden vastgesteld aangaande elementen die de kern van haar asielaanvraag betreffen. Zo kan geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten als gevolg van haar politieke activiteiten, gelet op de bevreemdende elementen die verband houden met de door verzoekende partij neergelegde handelsidentiteitskaart en haar weinig eensluidende verklaringen over haar vlucht uit het militair ziekenhuis. Evenmin heeft verzoekende partij haar politieke activiteiten aannemelijk gemaakt, daar zij geen enkel begin van bewijs hiervan neerlegde en ook tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de arrestatie van Me., een collega met wie zij samen politiek actief was. Verder kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor haar ex-schoonfamilie, gelet op haar tegenstrijdige en zeer opmerkelijke verklaringen over haar contacten met haar toenmalige echtgenote na haar vlucht uit Iran en hun echtscheiding en gezien de verklaring van verzoekende partij dat zij er zeker van is dat haar ex-schoonfamilie tegen haar een aanklacht heeft ingediend een blote bewering is aangezien zij dit niet heeft gestaafd aan de hand van enig begin van bewijs. Ten slotte heeft zij evenmin haar vrees voor de echtgenoot van E. en haar familie in Iran aannemelijk gemaakt, daar haar verklaringen louter blote beweringen betreffen die op geen enkele manier gesteund worden door objectieve informatie aangezien zij, niettegenstaande zij vanuit België nog contact heeft met o.a. haar moeder, nooit een begin van bewijs heeft aangedragen van de klacht die tegen haar zou zijn neergelegd en verder uit niets in het dossier van verzoekende partij blijkt dat in haar geval aan de voorwaarden inzake de voor overspel vereiste bewijslast zou zijn voldaan. Gelet op deze vaststellingen, besluit verwerende partij dan ook terecht dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag van verzoekende partij.

2.2.7.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent de vrees van verzoekende partij voor de echtgenoot van E. en haar familie in Iran, wijst verzoekende partij erop dat eerwraak volgens het *“Algemeen Ambtsbericht IRAN d.d. 27.08.2012”* (bijlage 6 van het verzoekschrift) met zekerheid voorkomt in Iran, maar dat de problematiek evenwel door de Iraanse overheid ontkend wordt. Er kan dan ook niet verwacht worden dat verzoekende partij beschermd zal worden bij haar terugkeer naar Iran. Hoewel de echtgenoot van E. in België woont, dient er rekening mee te worden gehouden dat de familie van de echtgenoot van E. en de familie van E. in Iran wonen en dat eerwraak in Iran de hele familie aanbelangt. Het bestaan van eerwraak in Iran, en ook meer bepaald in Teheran, de stad waarvan verzoekende partij afkomstig is, wordt tevens bevestigd in het rapport *“Honour killings in IRAN”* door Landinfo (bijlage 8 bij het verzoekschrift). Waar verwerende partij aanhaalt dat de bewijslast inzake

overspel bijzonder zwaar is, onderstreept verzoekende partij, verwijzend naar het “*Algemeen Ambtsbericht IRAN van december 2013*” dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 7), dat er recent in Iran, in strijd met de sharia, wel gevallen van steniging wegens overspel voorkomen.

2.2.7.2. De Raad benadrukt evenwel dat verzoekende partij haar vrees voor de echtgenoot van E. en haar familie in Iran geenszins aannemelijk heeft gemaakt, daar haar verklaringen louter blote beweringen betreffen die op geen enkele manier gesteund worden door objectieve informatie aangezien zij, niettegenstaande zij vanuit België nog contact heeft met o.a. haar moeder, nooit een begin van bewijs heeft aangedragen van de klacht die tegen haar zou zijn neergelegd. Waar verzoekende partij haar vrees voor de echtgenoot van E. en haar familie in haar verzoekschrift benadrukt en verwijst naar twee rapporten waaruit blijkt dat eerwraak voorkomt in Iran, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar algemene informatie over eerwraak in Iran, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat uit niets in haar dossier blijkt dat in haar geval aan de voorwaarden inzake de voor overspel vereiste bewijslast zou zijn voldaan, stelt dat uit het “*Algemeen Ambtsbericht IRAN van december 2013*” (bijlage 7) blijkt dat er recent in Iran, in strijd met de sharia, wel gevallen van steniging wegens overspel voorkomen, bemerkt de Raad evenwel dat uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat overspel in Iran gepleegd door een gehuwde man of vrouw bestraft wordt met steniging (administratief dossier, stuk 28, landeninformatie). Dit wordt nergens door verwerende partij in de bestreden beslissing ontkend. Wel motiveert verwerende partij dat de bewijslast inzake overspel bijzonder zwaar is en dat deze in de praktijk rigoureus toegepast wordt. De door verzoekende partij aangebrachte informatie toont op generlei wijze aan dat deze informatie omtrent de zware bewijslast inzake overspel en de manier waarop dit wordt toegepast niet correct zou zijn en is geenszins van aard de motivering dat uit niets in het dossier van verzoekende partij blijkt dat in haar geval aan de voorwaarden inzake de voor overspel vereiste bewijslast zou zijn voldaan in een ander daglicht te stellen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij nog stelt dat uit het “*Algemeen Ambtsbericht IRAN van december 2013*” (bijlage 7) blijkt dat auteurs van kritische teksten over het regime wel degelijk gevaar lopen in Iran en daarnaast verwijst naar een aantal krantenartikelen, die door haar eveneens worden toegevoegd als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 9), waaruit de arrestatie blijkt van zes Iraanse burgers wegens het verschijnen in een videoclip waarin zij dansten door de straten van Teheran, stellende dat dit voorval eens te meer de huidige toestand in Iran duidt, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.9. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat de Belgische diplomatie in zijn reisadvies naar Iran beklemtoont dat “*reizigers om de grootste voorzichtigheid wordt geboden*”, wijst de Raad erop dat een reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Iraanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Iran.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 27 en 28) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 9 december 2013, 6 februari 2014 en 14 mei 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT